

Из расејања – Мариана Кунбар

ГРЛИЦА

Земљо моја
моја грбава смежурана старице
Утруба у теби остарела
За семеном младим вапи
из њега снага да клија
Да хлеб расте и да деца расту
У ова уморна времена
Док тешке црне зиме чекају нова пролећа
Отпловише ти бродови да ухвате месец
и не вратисе се
а некад смо могли
избројати ти победе с три прста на грудима

Земљо моја
Моја велика сиромашна краљице
Време кад прође туђина постаје
Простор постаје нечије туђе време
А ти расејана попут птице селице,
Сунце ти једини траг
Слушај,
певају твоје грлице
Чак иако их снегови завеју преживеће
Ослободиће се у нашим песмама
Да полете теби под небеса
Да их чују сви твоји друмови
Ако Србин умрети мора
Нека умре само од љубави.

Земљо моја мајко
Сиротице моја поносна
Претвари се у славу и хвалу
Да гласно запевамо и небо пробијемо
Да се у песмама сретнемо
Пробијемо тишину Грачанице
Изгорело светло Божје поље
Давно просути со и вино
Чујеш ли
гробови дедова
говоре српски
само хлеба нека има у кућама
Нека се смех дечји ори
Тако је мало смеха
А тако велика бол збори

Земљо моја
Песмо мојих неисписаних стихова
Живот је само један
И смрт је једна
и Слобода
И Отаџбина
Чак и ако човек не памти
Земља заборавити неће
Родиће се нека нова деца
Оживеће неки други народ српски
Да све то изнова позлати

СКЛОНИШТЕ ЗА ДУШУ

Између страница мојих дечјих свезака
Тражим склониште за душу
Одавде сам у љусци срца бисер понела
Учила стрпљење од ветра
Прерасла сам хоризонте
Али ове облаке нисам
Овај свет
Ови простори
Ова музика корака кроз зрело жито
Остала у мом срцу
Сачувана у порама
У архиви испод очију
У клизишту себе
У сво моје време.
У мом свемиру
У сећању од поноса
За век векова

Насликала бих ове облаке
Исекла парче неба и са мношвом понела
Меморијске стазе мог детињства
Укус зрелог жита
На уснама
У коси, уху
У души
Зову ме
Мама
Да сакријем се у ветру,
Прекријем гласом равнице
Зауставим се овде.
На било који начин,

У било које време.
Родим се
Јос једном
Док клија и израста из ове земље живот
Пожелим по ко зна који пут
Да залијем своје босе ноге
И пустим корење

ЛАЖУ ОЧИ

Ноћ ми издајнички краде мисли
Меко пада тмина успављајући стварност
У ветру чујем ти дисање
Голицаш ми машту
У мени одјек твоје одсутности
Послала бих ти своје кораке
Просула по твојој кожи уздахе
Утишавам срце,
Плашим се да те пожелим ноћас
Могле би од силне жеље
Све звезде на Земљу пасти
Испразнила бих Небо и расула ти ветар под ноге
А ноћ мирна док у мени горе даљине
Мисли ми споре и слатке
Толико тога имам за рећи
А од свега само сањам ти песму
Одсањаног те кријем у очима
Клањам се случајном
Покоравам судбини
С погледом, у себе
Тамо где те највише има
Спајам танке нити наших мисли у једно

Оно сто сам изгубила с тобом
Оно је што сам добила
Сачувала сам те
Сачувао си и ти мене
Нисмо знали сачувати нас
Рекла сам ти :
– Не пишеш ми више у очима
Лажу очи
Желим те бесконачно...

О ПЕСНИКИЊИ

Мариана Кунбар, пише под псеудонимом *Селма*, рођена у јужној Србији 22. марта 1969. године. Бави се писањем још из ране младости, пише поезију, прозу, есеје. У часопису *Она* има своју рубрику под насловом *Наш глас из Јерусалима*.

До данас су јој изашло пет самосталних књига; од тога четири збирке поезије и један роман: *Буђење* (2016), *Песме као трагови и плес* (2016), *Олуја (и поветарац)* (2017), *Шака Мрака* (2018) збирке песама и роман *Жена с душом камелеона* (2018).

Награде и признања:

Прва награда на ФБ фестивалу, самостална књига од БКЦ

Награда *Растко Закић* за најбољу сатиричну песму (2018), САТИРА ФЕСТ.

Данас живи и ради у Израелу.